

Прости ме и вечъ прощавай!
Азъ вече пушка нарахихъ
И на гласъ тичамъ народенъ
Срѣщу врагътъ си безвѣренъ.
Тамъ азъ за мило, за драго,
За тебъ, за баща, за братя —
За него ще се заловя.
Пакъ . . . каквото сабя покаже,
И честъта, майко, юнашка!
А ти 'га чуешъ майнольо,
Че куршумъ пропѣй надъ село,
И момци вече наскочатъ,
Ти излѣзъ, майко, — питай ги
Де ти е чедо остало?
Ако ти кажатъ, че ази
Падналъ съмъ съ куршумъ пронизанъ,
И тогазъ майко, не плачи,
Нито пъкъ слушай хората,
Дето ще кажатъ за мене:
„Нехрани-майка излѣзе“,
Но иди, майко, у дома
И съ сърце сичко разкажи
На мойтъ братя неврѣстни
Да помнятъ и тѣ да знаятъ,
Че и тѣ братъ сж имали,
Но братъ имъ падна, загина,
За туй, че клетникъ не трая
Предъ турци глава да скланя,
Сюрмашко тегло да гледа!
Кажи имъ, майко, да помнятъ,
Да помнятъ мене да търсятъ
Бѣло ми месо по скали,
По скали и по орляци,
Черни ми кръви въ земята,
Въ земята, майко, черната!
Дано ми найдатъ пушката,
Пушката, майко, сабята,
И дето срещнатъ душманинъ
Съсъ куршумъ да го поздравятъ,
А пъкъ съсъ сабя помилватъ. . .
Ако ли, майко, не можешъ